

ЕМІН НАДЖАФЛІ,*кандидат юридичних наук,**Харківський національний університет внутрішніх справ,**кафедра фундаментальних та юридичних дисциплін***ДО ПИТАННЯ ПРО СИСТЕМУ ПРИНЦИПІВ НАУКОВОГО ПІЗНАННЯ
ДИГІТАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ**

Статтю присвячено дослідженню системи принципів наукового пізнання дигіталізації державної влади. Наголошено, що комплексність (всєбічність) як принцип наукового пізнання дигіталізації державної влади означає, що розглядувана категорія має бути пізнана й осмислена у тісному зв'язку з іншими формами, видами й напрямками дигіталізації, які, зі свого боку, можуть впливати на дигіталізацію державної влади або ж, своєю чергою, самі зазнаватимуть впливу з боку процесів такої дигіталізації. Зроблено висновок, що принцип системності передбачає розуміння процесів дигіталізації державної влади як складного системного утворення, що, своєю чергою, є складовою системного утворення більш високого рівня – дигіталізації суспільства в цілому.

Ключові слова: *дигіталізація державної влади, наукова об'єктивність, детермінізм, антропологізм, методологічний плюралізм.*

Оригінальна стаття

ВСТУП. Усебічне дослідження визначальних сучасних та перспективних закономірностей і тенденцій процесів дигіталізації державної влади неодмінно потребує з'ясування принципів її наукового пізнання. Така потреба об'єктивно зумовлюється складністю, станом розробленості та своєрідністю (науково-теоретичною специфікою) об'єкта і предмета відповідного дослідження, а також тією дослідницькою парадигмою, яку свідомо обирає науковець під час осягнення відповідного «предметного поля», безумовно, керуючись власними світоглядними, науковими і нормативними установками й уподобаннями.

Маємо визнати, що всі доктринальні спроби вирішення проблеми дигіталізації державної влади є новими для вітчизняної загально-теоретичної юриспруденції. У контексті цієї фундаментальної правової науки проблематика принципів наукового пізнання дигіталізації державної влади виявляється новим і перспективним напрямом таких досліджень, відрізняється інновативним і креативним характером, адже порушує питання, що донедавна навіть не формулювалися на теоретико-правовому рівні, за винятком поодиноких публікацій. Тож, не випадково перші спроби впровадження концепції дигіталізації у практику державного управління в сучасній Україні ще не дали свого помітного ефекту, оскільки здійснювалися переважно методом «спроб і помилок», без надійного науково-теоретичного підґрунтя та зі слабким залученням прогностичного потенціалу суспільствознавчих наук, зокрема і загальнотеоретичної юриспруденції.

МЕТА І ЗАВДАННЯ ДОСЛІДЖЕННЯ. Метою статті є висвітлення в теоретико-правовому розумінні системи принципів наукового пізнання дигіталізації державної влади. З урахуванням визначеної мети на вирішення поставлено такі завдання: 1) визначити поняття принципів наукового пізнання; 2) розкрити систему принципів наукового пізнання дигіталізації державної влади.

МЕТОДОЛОГІЯ ДОСЛІДЖЕННЯ. Методологічним підґрунтям роботи став міждисциплінарний підхід, який дав змогу дослідити напрацювання вчених, так чи інакше пов'язаних з питаннями системи принципів наукового пізнання дигіталізації державної влади. У свою чергу, компаративістський підхід дав змогу порівняти різні наукові погляди щодо переліку таких принципів, з урахуванням чого зроблено висновок, що їх вибір і застосування залежать від позиції конкретного вченого та від соціокультурної ситуації.

РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ ТА ДИСКУСІЯ. Важливим аспектом аналізу дигіталізації державної влади є система принципів наукового пізнання, покликаних забезпечити концептуальність наукового підходу до аналізу обраного предмета дослідження. Під такими принципами «розуміються певні визначальні установки суб'єкта пізнання щодо відносності, можливості, допустимості і доцільності застосування, використання того чи іншого методу, способу в науково-пізнавальній діяльності, а також на підставі яких здійснюється оцінювання ступеня істинності отриманої інформації (знання). Ці основоположні начала надають

єдності і логічності всій сукупності методів, способів, методик, що використовуються в тій чи іншій науці, а тому від обраних методологічних принципів залежать результати дослідження, його достовірність, рівень всебічності, ступінь переконливості, істинність тощо» (Пустовіт, 2015, с. 52).

Погоджуючись із думкою В. Федоренка (2015, с. 43), що вичерпний перелік таких принципів установити неможливо, а їх вибір і застосування в актуальному часі залежать від позиції конкретного вченого, від домінуючого світогляду (його установок, цінностей, цілей тощо) та від соціокультурної ситуації, в межах якої здійснюється конкретний дослідницький пошук, уважаємо, що до ключових методологічних принципів, які обумовлюють специфіку нашого дослідження, слід віднести такі.

1. Принцип комплексності (всебічності), що передбачає розгляд дигіталізації державної влади як елемент, напрям і форму дигіталізації суспільних відносин загалом. Цій формі дигіталізації притаманні свої власні особливості, а результатом її має стати трансформація сутності держави, змісту державної діяльності, її організації та функціонування як комплексного політико-правового феномена. Відповідно, дигіталізацію державної влади слід пізнавати й осмислювати у тісному зв'язку з іншими формами, видами й напрямками дигіталізації, які, зі свого боку, можуть впливати на дигіталізацію державної влади або ж, своєю чергою, самі зазнаватимуть впливу з боку процесів її дигіталізації.

2. Принцип системності, що передбачає розуміння процесів дигіталізації державної влади як складного системного утворення, що, своєю чергою, є складовою системного утворення більш високого рівня – дигіталізації суспільства в цілому.

Отже, ця дигіталізація передбачає складний синтез суспільних взаємозв'язків і відносин. Безумовно, вона ж являє собою відкриту систему, адже вона має процесуальний характер, далекий від фіналізації. Тому дигіталізація може існувати лише в нерівноважному стані, «чутливому до будь-яких суспільних флуктуацій, що створюють варіації для вибору майбутнього напрямку розвитку» (Добробог, 2015, с. 76).

Відкритість дигіталізації вказує на її здатність породжувати зміни (як очікувані, так і неочікувані, непередбачувані) в системі та у функціонуванні державної влади, які так само мають системний характер. Водночас дигіталізація, будучи суб'єктивно спрямованим і керованим процесом, не спроможна уникнути у своєму розвитку чергування періодів від-

носного прискорення та сповільнення, домінування наступності чи змін, здійснення більш або менш глибоких трансформацій, а так само біфуркаційності розвитку, який має осмислювати юридична наука під тісним впливом синергетики.

Дигіталізацію під кутом зору зазначеного принципу слід розглядати також і як такий процес, що перебуває під впливом як внутрішньосистемних, так і зовнішніх чинників, які модифікують, скеровують і видозмінюють її тощо. Цей принцип також зумовлює структурування дигіталізаційних процесів у сфері державної влади залежно від різних критеріїв та параметрів, обраних дослідником.

3. Принцип наукової об'єктивності, застосування якого зумовлюється тим, що сама дигіталізація є не довільним, а об'єктивним суспільним процесом, що триває в актуальному часі та просторі, має власні закономірності виникнення, функціонування та розвитку (Федоренко, 2015, с. 42). Цей принцип передбачає застосування наукових методів дослідження до аналізу дигіталізації державної влади як об'єктивного та закономірного суспільного процесу з елімінуванням із наукового дискурсу упереджених, заідеологізованих або не підкріплених науковими аргументами тез, висновків та оцінок; максимально наближене до реальності відтворення на науково-теоретичному рівні перебігу й логіки відповідних процесів.

Принцип наукової об'єктивності, застосований до сфери дигіталізації державної влади, на нашу думку, набуває і деяких нових обрисів, зокрема передбачає розгляд такого різновиду (форми) дигіталізації як об'єктивного процесу, що відбувається в умовах як сприяння, так і спротиву йому з боку різних суб'єктів цього процесу, що робить важкопередбачуваними конкретні результати відповідної трансформації державної влади; така форма дигіталізації не відбувається спонтанно, на відміну від інших форм (у галузі освіти, економіки тощо), а передбачає свідоме й цілеспрямоване керування нею (Попова, 2019).

4. Принцип історизму передбачає визнання процесів дигіталізації державної влади в Україні елементом загальноцивілізаційного процесу, що відбувається в єдиному тренді руху світової цивілізації загалом та різних країн зокрема у бік становлення цифрової цивілізації (іноді у зв'язку з цим говорять про «четверту промислову революцію») (Сафрончук, 2017; Шваб, Девіс, 2018; Шваб, 2019) із її неодмінним «надбудовчим» інститутом – цифровою (електронною) державою.

За такого тлумачення дигіталізація стає «драйвером світового суспільного розвитку, що забезпечує поліпшення ефективності економіки та якості життя. Проте це стає можливим тільки у тому випадку, коли цифрова трансформація інформації охоплює виробництво, бізнес, науку, соціальну сферу і буденне життя громадян» (Халин, Чернова, 2018, с. 47). Тому в науці (зокрема в економічній) почастишало терміновживання поняття «глобальна дигіталізація», під якою розуміють «перетворення глобального середовища взаємодії, комунікацій, ділових функцій та бізнесу у нові моделі, засновані на використанні цифрової інформації, що знижує асиметрію доступу до глобальних ринків товарів і послуг, прискорює взаємодію, обмін даними та комунікації, розширює простір ділових операцій через інтеграцію цифрових та фізичних способів організації бізнесу» (Тертичний, 2021, с. 33). За такого підходу, зокрема, державна влада розглядатиметься не лише з погляду її нинішнього періоду дигіталізації, а й з урахуванням попередніх етапів розвитку, які характеризувалися абсолютно відмінними («доцифровими») тенденціями й особливостями.

Розвиток цифровізації суспільного і державного життя, на думку деяких учених, навіть сприяє формуванню нового способу виробництва та створенню передумов для переходу до нової суспільно-економічної формації (Хабриєва, Черногор, 2018). Водночас сучасна дигіталізація розглядатиметься як актуальний і перспективний, істотно розтягнутий у часі процес набуття Україною нової (цифрової) якості, що природно накладається на перебіг правових реформ, зумовлюючи їх перебіг, динаміку і сутність, а також є надзвичайно чутливим в умовах украї складного теперішнього періоду існування Української держави (економічна криза, триваюча військова агресія з боку Російської Федерації, тимчасова окупація низки територій України, низький рівень легітимності державних інститутів тощо) (Михальченко та ін., 2016).

5. Принцип детермінізму, тісно пов'язаний, на нашу думку, з попередніми принципами, виявляє свою роль у сфері дослідження дигіталізації державної влади в тому, що саме уявлення про зумовленість такої дигіталізації певним комплексом об'єктивних і суб'єктивних передумов та причин робить цей процес справді об'єктивним і затребуваним в інформаційному суспільстві. У підґрунтя цього принципу покладено висхідні положення вчення про визначений, а не довільний характер буття, теорії відносин опосередкування,

завдяки яким продукуються речі, процеси та явища, визначаються їхня природа та способи існування (Федоренко, 2015, с. 43). Стосовно проблематики державної влади цей принцип дає змогу встановити причини виникнення та розгортання процесів дигіталізації державної влади, коректно визначити відповідні умови, за яких ці процеси виникають і розгортаються в конкретному суспільстві, перебуваючи під впливом тих чи інших факторів. Водночас дія принципу детермінізму не обмежується лише дослідженнями умов і передумов таких процесів, а продовжує «діяти» в умовах їх подальшого розвитку, коли вони набувають нових форм, дають певні результати, а отже, перебувають і надалі під впливом об'єктивних і суб'єктивних факторів, які так само не є сталими.

6. Принцип антропологізму, що має надзвичайно важливе значення для дослідження процесів дигіталізації державної влади. Це, зокрема, пов'язано з тим, що на зазначені процеси часто переносяться суто людські характеристики (дигіталізація «виникає», «розвивається», «впливає» тощо), внаслідок чого створюється враження безособової дії відповідних процесів та функціонування супутніх суспільних явищ. За такого «об'єктивістського» підходу юриспруденція занурюється в дослідження безособової сфери штучно сконструйованих відносин. Утім, заради справедливості варто наголосити на тому, що й сама дигіталізація об'єктивно посилює знеособленість та людську віддаленість (адже багато послуг від цифрової держави можна отримати онлайн, безконтактно), а надання «розумним» машинам додаткових можливостей у державному управлінні спроможне ще більше притлумити роль людського чинника, спричиняючи, за словами професора Гарвардської школи права Л. Лессіга, зокрема, витіснення штучним інтелектом величезного масиву юридичної практики: «Це буде масове вигнання великого прошарку юристів, тому що вони роблять в основному саме те, в чому комп'ютери дуже і дуже добре тямлять» (Верещагин, Иванов, Багаєв, 2019). Проте «усе в соціальному світі робить людина. Тому виникає нагальне завдання для юриспруденції (і всієї соціальної науки) – повернути «людину діючу» (А. Турен) як основу правової реальності, тобто сформувати персоніцентристську юридичну науку» (Честнов, 2001, с. 113).

Принцип антропологізму передбачає таке тлумачення дигіталізації, яке охоплюється поняттям конструкту, створюваного й відтворюваного повсякденними діями суб'єктів права. У результаті дигіталізація постає як фрагмент

людської діяльності з реалізації певних концепцій, які передбачають свідоме та доцільне перетворення державної влади, і саме «від суб'єкта права залежить ефективність впливу права на суспільні відносини». Це, безумовно, вносить у зміст дигіталізації певні суб'єктивні та ірраціональні начала, елементи невизначеності й контекстуальності, а також означає, що вплив сучасних процесів цифровізації на державну владу відбувається в результаті їх впливу на психіку та правосвідомість суб'єкта права (Залоило, Пашенцев, 2019, с. 197).

Отже, принцип антропологізму має «олю-днити» тлумачення процесів дигіталізації державної влади як антропологічно зорієнтованих і водночас таких, унаслідок яких держава стане спроможною на якісно новий щабель піднести й захист прав людини – як традиційних, так і новітніх, цифрових.

Трансформована під впливом дигіталізації «правова держава повинна стати не результатом цифрових (кібернетичних) технологій автоматизації примушування людини до невідомого підкорення нормам закону, але результатом розвитку її особистості» (Холопов, 2020, с. 11), адже саме існування права як історичного, антропологічного та соціокультурного феномена визначає сенс існування людини як соціальної істоти. Тому дигіталізація державної влади не має перетворювати технології на силу, що тяжітиме над людиною і підкорюватиме її, зокрема не має призводити до появи новітньої форми відчуженості людини від влади та від права, а має, навпаки, сприяти глибшому самопізнанню людської особистості, її розвитку та вдосконаленню з обов'язковим залученням інструментів дигіталізації, які мусять виконувати свою службову відносно людини роль.

7. Принцип методологічного плюралізму, що найбільше корелює із ситуацією посткласичної раціональності, в межах якої має осмислюватися реальність дигіталізації державної влади, адже стохастичність, мінливість, відносність і непередбачуваність процесів цифровізації не може бути осмислена в межах іншої раціональності. Такі процеси входять в очевидну суперечність з інститутами держави і права, що ґрунтуються переважно на засадах лінійності, стабільності, стійкості (Оборотов, 2004, с. 34). Між тим, під час дигіталізації інституту держави і права самі входять у зону нестабільності й невизначеності, стають рухливими, гнучкими, чутливими до інноваційного тренду цивілізаційного розвитку.

Складність процесів дигіталізації, їх невідзначеність, залежність від багатьох як суто

соціальних, так і численних технологічних факторів зумовлюють необхідність тісного залучення й використання загальнотеоретичною юриспруденцією здобутків інших дисциплін (зокрема кібернетики, лінгвістики, антропології, психології, соціології, філософії та ін.) для ретельного й усебічного осмислення згаданих процесів та їх результатів. Щоправда, як слушно зазначає П. Рабінович (2011, с. 17), «методологічний плюралізм не повинен перетворюватися на методологічний анархізм, методологічну сваволю, адже таке перетворення не сприятиме, а, навпаки, перешкоджатиме формуванню знань, адекватних предмету пізнання». Щоб уникнути цього, дослідники мають обирати лише ті дослідницькі методи, які обумовлюються предметом дослідження; має бути встановлена єдина істина, вірогідність якої можна довести й перевірити за допомогою певного об'єктивного критерію; дослідницькі підходи та методи мають бути спроможними сприяти виявленню, розкриттю соціальної сутності досліджуваного явища. Лише за сукупності застосування таких постулатів можна уникнути ситуації методологічного анархізму, на чому зупинявся цитований вище знаний український теоретик-правознавець.

Що ж стосується нашого предмета дослідження, то варто наголосити на тому, що, з погляду методологічного плюралізму, окремо взятий науковий підхід, а надто в умовах нової правової реальності, що стрімко змінюється під впливом дигіталізації, уже не в змозі на належному науковому рівні охопити всю складність і багатогранність досліджуваного феномена. Тому дотримання принципу методологічного плюралізму «передбачає визнання залежності методів і принципів пізнання від властивостей, особливостей і завдань суб'єкта, його концептуальних орієнтацій і підходів до дійсності» (Пустовіт, 2015, с. 53–54). Водночас, як зауважують сучасні дослідники, політичне й ідеологічне різноманіття, різні філософські і світоглядні позиції та підходи до вивчення держави і права не виключають, а навпаки, припускають одержання об'єктивних знань, повноцінної інформації про досліджувану матерію (Кухтик, 2015, с. 14; Марченко, 2002, с. 43). Отже, методологічний плюралізм у дослідженні дигіталізації державної влади передбачає можливість ефективного використання різних методів і принципів пізнання, поєднаних із принципом доповнюваності (Пустовіт, 2015, с. 54).

Варто зазначити, що в науковій літературі з питань дигіталізації державної влади останнім часом можна натрапити й на дещо іншу

класифікацію методологічних принципів пізнання, до яких, зокрема, відносять такі, як спільність історичного й логічного, об'єктивність, кумулятивність наукових знань, неупереджене та раціональне осмислення наслідків дигіталізації і науковий плюралізм (Заїкін, 2021, с. 77).

Із цього приводу зауважимо, що принцип спільності історичного і логічного, точніше, їх взаємозв'язку, є, на нашу думку, лише частковим проявом, розкриттям чи конкретизацією принципу історичності пізнання, а принцип неупередженого та раціонального осмислення наслідків дигіталізації є, вочевидь, елементом принципу наукової об'єктивності. Що ж стосу-

ється принципу кумулятивності наукових знань, то його виокремлення, точно кажучи, взагалі не є універсальним для методології правознавства. Так, ще класик американської юриспруденції О. Голмс зазначав: «Життя права – це не логіка; це досвід» (Копча, 2020, с. 56), тобто прямо заперечував взаємозв'язок історичного та логічного.

ВИСНОВКИ. Підсумовуючи розгляд у теоретико-правовому аспекті принципів дигіталізації державної влади, слід зауважити, що до таких слід відносити комплексність (усебічність), системність, наукову об'єктивність, історизм, детермінізм, антропологізм і методологічний плюралізм.

СПИСОК БІБЛІОГРАФІЧНИХ ПОСИЛАНЬ

1. Верещагин А., Иванов А., Багаев В. «Искусственный интеллект приведёт к массовому изгнанию широкого пласта юристов» – интервью с Лоуренсом Лессигом // zakon.ru : сайт. 22.05.2019. URL: https://zakon.ru/discussion/2019/05/22/iskusstvennyj_intellekt_privedyot_k_massovomu_izgnaniyu_shirokogo_plasta_yuristov_intervyu_s_louren (дата звернення: 17.11.2021).
2. Добробог Л. М. Генезис та розвиток галузі права: проблеми історії та теорії : монографія. Дніпропетровськ : Ліра ЛТД, 2015. 360 с.
3. Заїкін А. П. Дигіталізація судової влади: теоретико-правовий аспект : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Харків, 2021. 197 с.
4. Залоило М. В., Пашенцев Д. А. Национальный правопорядок России в условиях цифровизации. *Вестник Санкт-Петербургского университета. Серия: Право*. 2019. Т. 10, вып. 2. С. 196–209. DOI: <https://doi.org/10.21638/spbu14.2019.201>.
5. Копча В. В. Методологія дослідження правового явища: поняття, структура, інструментарій. *Часопис Київського університету права*. 2020. № 1. С. 54–58.
6. Кухтик С. В. Трансформація держави під впливом глобалізації (теоретико-правовий аспект) : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.01. Київ, 2015. 199 с.
7. Марченко М. Н. Теория государства и права. Элементарный курс : учеб. пособие. М. : Юристъ, 2002. 304 с.
8. Оборотов Ю. Традиції та новації у правовому розвитку. *Психологія і суспільство*. 2004. № 1. С. 15–42.
9. Попова С. М. К вопросу о понятии цифровой трансформации науки. *Тренды и управление*. 2019. № 4. DOI: <https://doi.org/10.7256/2454-0730.2019.4.31941>.
10. Пустовіт Н. В. Природа аксіосфери інформаційного суспільства : дис. ... канд. філос. наук : 09.00.03. Харків, 2015. 179 с.
11. Рабінович П. Філософія права: деякі «вічнозелені» наукознавчі сюжети. *Право України*. 2011. № 8. С. 13–20.
12. Сафрончук М. В. Цифровая поступь революции (четвертая промышленная революция и цифровая трансформация). *Экономика и управление: проблемы, решения*. 2017. № 11, т. 5 (71). С. 52–56.
13. Тертичний Я. С. Детермінанти розвитку електронної комерції в умовах глобальної дигіталізації : дис. ... канд. економ. наук : 08.00.02. Вінниця, 2021. 241 с.
14. Трансформація політичних інститутів України: проблеми теорії і практики / авт. кол.: М. І. Михальченко (керівник) та ін. Київ : ІПіЕНД ім. І. Ф. Кураса НАН України, 2016. 440 с.
15. Федоренко В. Л. Методологія сучасних конституційно-правових досліджень в Україні : доп. Київ : Ліра-К, 2015. 64 с.
16. Хабриева Т. Я., Черногор Н. Н. Право в условиях цифровой реальности. *Журнал российского права*. 2018. № 1. С. 85–102.
17. Халин В. Г., Чернова Г. В. Цифровизация и ее влияние на российскую экономику и общество: преимущества, вызовы, угрозы и риски. *Управленческое консультирование*. 2018. № 10. С. 46–63. DOI: <https://doi.org/10.22394/1726-1139-2018-10-46-63>.
18. Холопов А. В. Человек в условиях цифровизации права: проблемы и пути развития. *Юридическая наука*. 2020. № 6. С. 8–12.
19. Честнов І. Посткласична теорія права: контури нової парадигми. *Право України*. 2001. № 8. С. 109–114.

20. Шваб К. Четвертая промышленная революция / пер. с англ. М. : Эксмо, 2019. 209 с.
21. Шваб К., Дэвис Н. Технологии Четвертой промышленной революции / пер. с англ. М. : Бомбора ; Эксмо, 2018. 317 с.

Надійшла до редакції: 21.11.2021

НАДЖАФЛИ Э. К ВОПРОСУ О СИСТЕМЕ ПРИНЦИПОВ НАУЧНОГО ПОЗНАНИЯ ДИГИТАЛИЗАЦИИ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ВЛАСТИ

Статья посвящена исследованию системы принципов научного познания дигитализации государственной власти. Отмечено, что комплексность (всесторонность) как принцип научного познания дигитализации государственной власти означает, что рассматриваемая категория должна быть познана и осмыслена в тесной связи с другими формами, видами и направлениями дигитализации, которые, со своей стороны, могут влиять на дигитализацию государственной власти или же, в свою очередь, сами будут испытывать влияние со стороны процессов такой дигитализации. Сделан вывод, что принцип системности предполагает понимание процессов дигитализации государственной власти как сложного системного образования, что в свою очередь является составляющей системного образования более высокого уровня – дигитализации общества в целом.

Ключевые слова: дигитализация государственной власти, научная объективность, детерминизм, антропологизм, методологический плюрализм.

NAJAFLI E. CONCERNING THE SYSTEM OF PRINCIPLES OF SCIENTIFIC KNOWLEDGE FOR THE STATE POWER DIGITIZATION

On the basis of the latest achievements of theoretical and legal science and other related scientific disciplines, the principles of scientific knowledge for the state power digitalization have been comprehensively studied. The principle of scientific objectivity, applied to the sphere of state power digitalization, acquires some new features, in particular, provides for the consideration of such a variety (form) of digitalization as an objective process that takes place in terms of both promoting and resisting by elements of this process, which takes place in conditions of both assistance and resistance to it by various actors in this process, which makes it difficult to predict the concrete results of the corresponding transformation of state power. This form of digitalization does not occur spontaneously, unlike other forms (in the field of education and economics), but involves its conscious and purposeful management. It has been shown that due to the principle of historicism the processes of state power digitalization in Ukraine are an element of the general civilization process, which occurs in a single trend of world civilization in general and different countries in particular towards the formation of digital civilization. It has been established that determinism is closely related to the previous principles and reveals its role in the study of digitalization of state power in that the very idea of its conditionality by a set of objective and subjective preconditions and reasons makes this process really objective and in demand in the information society. It has been noted that the principle of anthropologism provides an interpretation of digitalization, which is covered by the concept of construct, created and reproduced by the daily actions of legal entities. As a result, digitalization appears as a fragment of human activity to implement certain concepts that involve a conscious and appropriate transformation of state power and it is "the effectiveness of the influence of law on public relations that depends on the subject of law. It has been proved that methodological pluralism in the study of digitalization of state power involves the possibility of effective use of different methods and principles of cognition, combined with the principle of complementarity.

Key words: digitalization of state power, scientific objectivity, determinism, anthropologism, methodological pluralism.

Цитування (ДСТУ 8302:2015): Наджафлі Е. До питання про систему принципів наукового пізнання дигіталізації державної влади. *Право і безпека*. 2021. № 4 (83). С. 191–196. DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2021.4.20>.

Citation (APA): Najafli, E. (2021). Concerning the system of principles of scientific knowledge for the State power digitization. *Law and Safety*, 4(83), 191–196. <https://doi.org/10.32631/pb.2021.4.20>.